

32.

Kde je Kristova církev

Církev bratrská se hlásí k reformačnímu chápání podstaty církve a proto nesouhlasí s definováním církve ve vatikánském dokumentu „*Odpovědi na otázky, týkající se některých aspektů nauky o církvi*“, z července 2007 (v českém překladu např. na <http://res.claritatis.cz/?id=2506>.) Zpochybňování identity církví vzešlých z reformace a nové opevňování pozic římského katolicismu vidíme jako škodlivé pro ekumenismus a ohrožující společné křesťanské svědectví v současném světě.

Odmítáme především nepřiměřené povýšení předávání apoštolské posloupnosti od Petra a ostatních apoštolů jako kardinálního znamení pravosti církve. Domníváme se, že předávání vůdčí autority v církvi, odvozované od apoštola Petra a samotného Krista s nálepkou papežské neomylnosti, mnohokrát opustilo biblickou linii a duchovní hodnověrnost, jak o tom svědčí církevní dějiny. Jsme přesvědčeni, že návaznost na apoštoly je nejhluběji zakotvena ve věrnosti Kristovu evangeliu a apoštolskému učení a v kontinuitě života v Duchu svatém.

Slovo církev (*ekklésia*) je v Novém zákoně používáno jak pro označení celého křesťanství (všeobecná církev), tak pro označení místní církve a dokonce i pro označení společenství křesťanů, kteří se shromažďují po domech. Slovo církev používá Nový zákon také pro každé setkání křesťanů shromážděných k bohoslužbě. Bible nepopírá identitu církve dokonce ani u těch společenství, která v určité době zpochybňovala autoritu apoštolů a dokonce bloudila (např. církev v Korintě).

Třetí světové shromáždění hnutí „Víra a řád“ Světové rady církví v Lundu, roku 1952 deklarovalo: „*Ve své práci jsme byli vedeni k přesvědčení, že pro pokrok ekumenické práce má rozhodující důležitost, aby s učením o církvi bylo zacházeno v úzkém vztahu k učení o Kristu a k učení o Duchu svatém.*“ I my se dnes domníváme, že eklesiologie – učení o církvi – musí být propojeno s učením o Kristu (Kristus je hlavou církve) a s učením o Duchu svatém (skrze něhož jsme pokřtěni a zapojeni do Kristova těla - církve). Vázanost absolutní autority na hierarchii může být v řadě situací překážkou obnovy a dynamiky života církve.

Věříme, že sbory věřících křesťanů – „kristovců“ po celém světě mají právo se nazývat církví, protože jednotliví křesťané přijímají Kristovo spasitelné evangelium a Duchem svatým jsou zapojeni do Kristova těla. Naše církevní tradice a posloupnost víry jde nakonec ještě dál do minulosti a má své kořeny u Abrahama, který byl ospravedlněn z víry a nazván otcem věřících. Odmítáme autorizaci církve pouhou institucí. Církev křtí vodou, ale Duchem svatým křtí do svého těla Ježíš Kristus. Lidé nejsou křesťany na základě toho, že jsou v církvi. Křesťany se stávají, protože je do svého těla – církve povolal a zapojil sám Pán. Z tohoto hlediska zůstává nutným předpokladem ekumenismu, který je založen na Písmu, společná víra v jednu obecnou církev na tomto světě, jejíž skutečné hranice zná pouze Bůh.